

[Statsministeren.]

og hvilke Forhold der end var til Stede, saa skulde saadanne Restriktioner væk. Det vilde i hvert Fald være i høj Grad inkonsekvent, og det har vi heller ikke gjort.

Det ærede Medlem vil ikke have Restriktionerne, siger han, for Restriktionernes Skyld. Jeg skal ikke udtale mig om, hvilke Motiver det ærede Medlem har til de Restriktioner, han ønsker, men enhver, der har, om jeg saa maa sige, sine Øren i Behold, kan ikke tvivle om, efter at have hørt det ærede Medlem gentagne Gange, ogsaa nu sidst i Gaar, at han ønsker langt videre gaaende Indgreb og Restriktioner, end den nuværende Regering har foretaget, og end vi mener det forsvarligt og nødvendigt at foretage.

Med Hensyn til Agitationen forud for Valget har jeg gentagne Gange spurgt det ærede Medlem, om han ikke vilde oplyse mig om, hvem der havde sagt noget saadant, som at disse Restriktioner skulde ophæves straks, og hvornaar de har sagt det, for saa maa de selvfølgelig selv staa til Ansvar derfor. Jeg, og Partiet som saadant, kan ikke staa til Ansvar for, hvad hver enkelt har sagt, eller hvad enkelte har skrevet. Vi er heldigvis frie og selvstændige Folk, der taler paa egne Vegne og under eget Ansvar. Men een Ting kan jeg sige, at fra Venstres — for at benytte en Sprogbrug, som det ærede Medlem vistnok i særlig Grad forstaar — kompetente Forsamlinger er saadanne Anskuelse ikke gjort gældende, og jeg kan tilføje, at jeg for mit eget Vedkommende heller ikke har gjort det, jeg har gjort lige det stik modsatte. Jeg har hele Tiden sagt — og det er der mange, som har hørt mig, der kan bevidne —, baade under Besættelsen og efter Besættelsen, baade før Valget og efter Valget, at der er visse Forudsætninger, visse Betingelser, der skal opfyldes, før en Restriktion kan bortfalde, og Vejen til at faa Restriktionerne væk, det er at arbejde for at tilvejebringe disse Forudsætninger, disse Betingelser.

Men i øvrigt er det vel meget muligt, at der er nogen, der har misforstaaet hele Situationen under Valgkampen, idet det, man dengang stredes om, jo var Principperne; det var dette, om man skulde gaa ind for, hvad Socialdemokratiet har opstillet i sit Program, vistnok under Titelen „Fremtidens Danmark“, og som man søgte at agitere for ikke blot som en Nødvendighed under en abnorm Tid, men som et Princip, man skulde stræbe hen imod, en Tilstand, der var om ikke en Lyksalighedstilstand, saa dog en god Tilstand: at faa Staten og det

offentlige til at gribe saa meget ind i Erhvervslivet paa saa mange Omraader som muligt. Det var det, man paa den ene Side agiterede og kæmpede for, og det var det, man fra den anden Side kæmpede imod, og herunder har man vel ogsaa med Rette anført, hvilke Ulemper og hvilke Farer og hvilke Gener for en sund Udvikling et saadant statsbundet Erhvervsliv vilde indebære.

Der er saa sagt nogle Ord om Ytringsfriheden i Forbindelse med Typografstrejken. Det er blevet sagt, at det er ikke Meningen at knægte Ytringsfriheden, men man har ikke villet benægte, og ikke kunnet benægte, at det i hvert Fald er blevet Resultatet, at den ligelige Meningskamp ikke kan finde Sted. Ikke blot er Ytringsfriheden kneblet, men den er kneblet for visse Opfattelsers Vedkommende, medens andre Opfattelser har Mulighed for fremdeles at komme til Orde. Dette er vel nok en endnu værre Tilstand, en uligelig Tilstand, end om hele Pressen var sat i Staa paa ligelig Vis.

Det ærede Medlem trøstede sig med, at denne Strejke var lovlig, og det er der vel ingen, der har bestridt, men det er jo ikke alt, der er lovligt, som ogsaa er forsvarligt, og det forekommer mig, at dette at benytte Strejkevaabenet med det Resultat er uforvarsomt og vidner om, at de, som gør dette, eller som tolererer det, eller som drager Fordel deraf, mere er Tilhængere af Ytringsfriheden i Teorien end i Praksis. (*Hans Hedtoft*: Gør Socialdemokraterne det, Hr. Statsminister, er det en Sigtelse?). Nej, det er en Paapegen af den faktiske Tilstand, at „Social-Demokraten“ udkommer og forfægter sine Synspunkter og angriber andre, samtidig med at de andre er afskaaret fra at tage til Genmæle. (*Tilraab*: „Fyns Tidende“ udkommer, ikke?! — „København“!). (*Hans Hedtoft*: Nu er det ikke Statsministeren, der taler, nu er det ren Venstre-Demagogi!). Ja vel, hvis det ærede Medlem skal bedømme det, saa vil alt, hvad der ikke passer ham, være Demagogi.

Det ærede Medlem sagde, at den Omstændighed, at „Social-Demokraten“ ikke er Medlem af Arbejdsgiverforeningen, begrunder, at den skulde udkomme. Ja, det er muligt, at det rent fagretligt er saadan, men jeg beder det ærede Medlem tænke paa: Hvis der nu inden for Typograferne var nogle, som ikke var tilsluttet Fagforeningen, og som fortsatte med at arbejde, hvordan tror det ærede Medlem saa de vilde blive bedømt inden for den Kreds, som han tilhører, som han staaer i Spidsen for? Mon ikke, hvis de bar sig ad paa samme Vis